

Щоранку дорогою до школи Філіп, Фло та Кароліна завертають у невеличку цукерню в Глухому закутку № 23. Там вони купують у Лео (так звати власника) ласощі, якими смакують на перервах між уроками. Комісар карної поліції Ларс так само щоранку заходить у згадану цукерню. Він також є страшенним ласуном, а найбільше полюбляє цукерки з локрицею¹. Проте їх поєднує не лише любов до солодоців, а й пристрасть до розслідування найзаплатаніших злочинів. У детективної команди «Локриця», як вони себе назвали, є навіть власний офіс, де вони зустрічаються — голуб'ятня під дахом цукерні Лео.

¹ Локриця, або ж солодець, вербець, солодич. Багаторічна рослина родини бобових, солодкий корінь якої використовують у промисловості й медицині.

Лео — хазяїн цукерні та детектив. Він — ватажок у локричній команді.

Кароліна, або ж Каро. Завзята спортсменка і просто розумниця.

Комісар карної поліції Ларс добре знається на комп'ютерах.

Флорентин — наймолодший в агентстві, тому всі його зовуть Фло.

Філіп уміє наслідувати спів птахів. Його вірний супутник — какаду Коко.

Таємниця трунаря

1. Біля Яструбиного каньйону

Рано-вранці локрична команда вирушила на мандрівку в гори. Вони простували вузькою стежкою, а через дві години дійшли до місця відпочинку біля Яструбиного каньйону.

— Тьху! — Філіп несподівано виплюнув воду відразу після того, як сьорбнув. Він помітив мандрівника, що недовіжливо дивився понад голови дітей на долину.

— Оце дивина, — пробурмотів він собі під ніс.

— Куди він дивиться? — Філіп намагався прочитати думки чоловіка.

Фло також нічого не розумів. Тим часом небо затягнулося темними хмарами. Невже вони провіщали щось лихе?

Десь вдалині залунав церковний дзвін. Каро наморщила чоло. Та через якусь мить вона штурхнула друзів.

— Я знаю, на що дивиться чоловік! — прошепотіла вона і підказала розгадку.

2. Портал церкви святого Гавриїла

— Вгадали! — вигукнув мандрівник до Кароліни, почувши її слова.

Вона вказала друзям на флюгери церковних дзвіниць. Вони всі показували в один напрямок окрім ангела на вершечку церкви святого Гавриїла, котрий показував у протилежний.

— Як це взагалі можливо? — замислився Фло.

— Я помічав цей феномен вже кілька разів, — пояснив незнайомець юним детективам. — Цікаво, що так трапляється не завжди. Шляхи Господні несповідимі, — сказавши це, чоловік стеноу на прощання плечима і продовжив підніматися гірською стежкою.

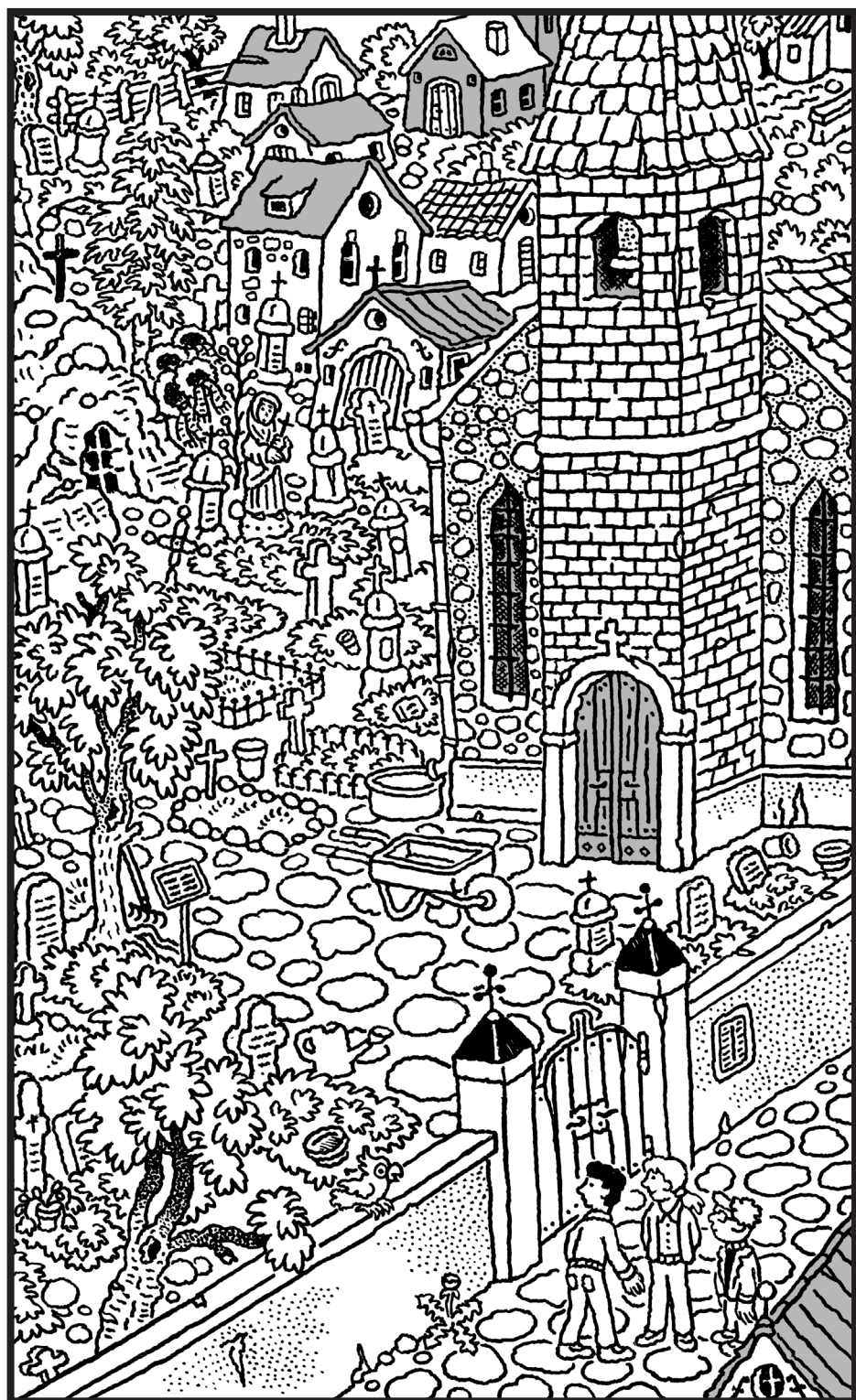
— Ми повинні дослідити цю розбіжність, — сказав Філіп та вирушив разом зі своїми друзями у зворотній бік.

Площа перед церквою святого Гавриїла пустувала в таке раннє пообіддя. Навколо не було жодної живої душі.

Філіп глянув на кладовище.

— Я впевнений, що зовсім нещодавно тут хтось був!

3. Незнайомець у грі

Перед могилою локрична команда виявила, що прощання на траурних стрічках були присвячені Ользі Гріго. Як виявилося пізніше, вона померла п'ять днів тому.

Вже наступного дня просочилася новина, що її спорожнілу квартиру обшукав якийсь невідомий.

— Жодного сліду насильницького проникнення, — повідомила Каро, оглянувши вхідні двері покійної.

Цієї миті до них приєдналася сусідка, бажаючи поділитися інформацією.

— Вона жила сама? — поцікавився Фло, зазираючи у квартиру крізь вікно з боку вулиці.

— Усе життя, — відповіла пані Голленштед, а тоді додала:

— Вона була поважного віку, жила скромно, не курила і лишень зрідка випивала келішок лікеру! Та все ж я можу заприсягтися, що хтось вчора побував у її квартирі!

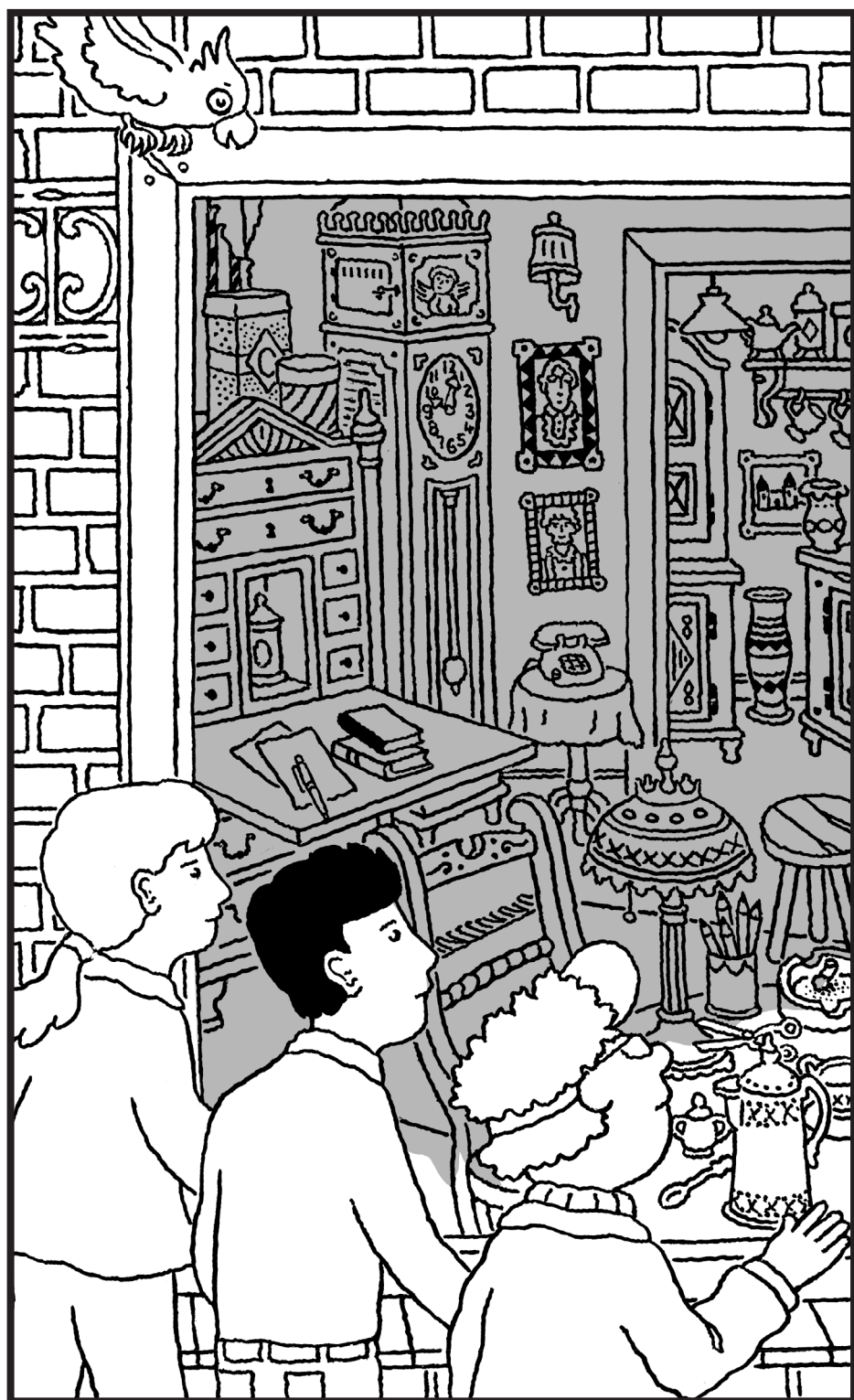
Пані Голленштет шморгнула у носовичок.

— Можливо, ви бачили, як хтось приходив чи йшов? — запитав Філіп.

— Ні, — тихо відповіла пані Голленштед. — Пані Гріго ніколи не приймала відвідувачів.

— А ви таки маєте рацію! Там лежить доказ. Хтось дійсно нишпорив у квартирі покійної, — запевнив Фло, повторно зазирнувши до квартири крізь вікно.

4. Новини із «Ранкового кур'єру»

— Там у попільничці лежить загашений недопалок, — підмітив Фло.

— Ось бачите, я ж вам казала, — вигукнула пані Голленштед. — Хтось точно побував у квартирі!

— Залишилося тільки з'ясувати, що ця невідома особа там шукала. Невже вона щось вкрала? — додала Каро.

— Дивина. Здається, це вже другий такий випадок за короткий проміжок часу, — повідомила вона наступного дня, а тоді зачитала друзям новину із «Ранкового кур'єру».

— ...і знову свідки чули кроки у квартирі, власниця якої померла раніше. І знову жодного доказу, який би вказував на проникнення! В обох випадках особи перед смертю жили скромно, родичів знайти не вдалося... — додала Кароліна, а тоді запитала:

— Невже це співпадіння?

— От ми це і з'ясуємо, — відповів Філіп й відразу почав шукати в газеті некрологи.

— Закладаюся, що ми знайдемо нашого незнайомця у цій квартирі! — він постукав вказівним пальцем на відповідний некролог, вказавши на самотню особу, котру мали незабаром поховати.

